

Mgr. et Mgr. Jakub Michálek
Bořivojova 108
Praha 3
IDDS 4memzkm

Váš dopis zn./ze dne
ZK Pha#6124

Č.j.
MHMP 756234/2017
Sp. zn.
S-MHMP 652176/2017

Vyřizuje / linka Datum
Mgr. Hana Maroušková 19.05.2017
/ 2909

Počet listů / příloh 4/0

Věc: Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace

Odbor volených orgánů Magistrátu hlavního města Prahy rozhodl na základě čl. 96 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava“) a čl. 37 odst. 2, 3 usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „Listina“), ve spojení s ust. § 51 odst. 3 písm. c) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (dále jen „zákon o hl. m. Praze“), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších změn (dále jen „zákon o přístupu k informacím“), o žádosti o informace pana Mgr. et Mgr. Jakuba Michálka, zastupitele hl. m. Prahy, nar. 6. 2. 1989, trvale bytem Bořivojova 108, Praha 3 (dále jen „žadatel“) ze dne 25. 4. 2017, kterou se žadatel domáhal, aby mu byla poskytnuta „*všechna právní posouzení, která má hlavní město Praha k dispozici, a která se týkají promlčení možnosti žalovat náhradu škody, která mohla být hl. m. Praze úmyslně způsobena bývalým primátorem MUDr. Pavlem Bémem, popř. dalšími členy Rady HMP či předsedy výborů ZHMP v souvislosti s projektem Opencard. Jedná se o právní posouzení, která byla zmíněna v usnesení RHMP č. 2920, tisk č. R-24026, v části I. – 'bere na vědomí', bod č. 4*“, takto:

žádost se **o d m í t á.**

Odůvodnění

Předmětem žádosti o informace je právní analýza, která byla vyhotovena pro hlavní město Prahu pověřenou advokátní kanceláří, a která shrnuje jednotlivé aspekty „kauzy Opencard“. Hlavní město Praha si nechalo zpracovat tuto právní analýzu s cílem zjistit, splnění jakých podmínek je nezbytné k úspěšnému vedení sporu s osobami, které měly hlavnímu městu Praze způsobit,

v souvislosti s fungováním karty Opencard, značné škody. Vyhotovením právní analýzy mělo hlavní město Praha taktéž získat představu o tom, jaká je pravděpodobnost úspěchu v případném budoucím sporu. Stanovisko advokátní kanceláře shrnuje některá fakta kauzy Opencard, vyjmenovává jednotlivé podmínky, jejichž splnění je nezbytné k úspěšnému postupu ve věci, odborně hodnotí schopnost hlavního města Prahy těmto podmínkám dostát, a upozorňuje na důsledky jejich nesplnění. Lze shrnout, že právní pomoc, která byla hlavnímu městu Praze touto formou advokátní kanceláří poskytnuta, obsahuje informace, které lze označit za důvěrné.

Na základě provedené právní analýzy, která byla vyhotovena ke dni 16. 11. 2016, rozhodla dne 22. 11. 2016 Rada hl. m. Prahy o tom, že „*souhlasí s podáním žaloby na náhradu úmyslně způsobené škody v souvislosti s projektem Opencard proti bývalému primátorovi MUDr. Pavlu Bémovi, popř. dalším členům Rady HMP či předsedům výborů ZHMP*“.

Povinný subjekt je přesvědčen, že poskytnutím požadované informace žadateli by došlo k závažnému zásahu do jeho práva na právní pomoc a práva na rovné postavení před soudem. Zásah do práva na právní pomoc spatřuje povinný subjekt v tom, že odhalením právních rad, doporučení a upozornění, která mu byla advokátní kanceláří v požadované analýze předána, by se naprosto diskvalifikoval v budoucím soudním řízení (s jehož zahájením vyslovila Rada hl. m. Prahy souhlas). Právo na právní pomoc by se tak stalo pro povinný subjekt pouze bezobsažným právem, které je dosažitelné pouze těm, co nemají postavení povinného subjektu dle zákona o přístupu k informacím. Tato „diskvalifikace“ před samotným zahájením soudního sporu by pak měla za následek nevyhnutelné disproporční postavení povinného subjektu jako strany žalující oproti straně žalované.

Povinný subjekt zhodnotil, že v uvedeném případě jde o střet dvou, resp. tří ústavních práv, kdy na jedné straně stojí žadatelovo právo na informace zaručené čl. 17 Listiny a na druhé straně právo povinného subjektu na právní pomoc a právo na rovné postavení před soudem zaručené čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 37 odst. 2 a 3 Listiny. V souladu s judikaturou Ústavního soudu provedl povinný subjekt tzv. test proporcionality za účelem zjištění, kterému z obou ústavně zaručených práv dát v tomto případě přednost.

Prvním kritériem při provádění testu proporcionality je kritérium vhodnosti, povinný subjekt si tedy předně musel odpovědět na otázku, zda-li institut omezující právo na informace, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu práv povinného subjektu). Zde povinný subjekt vyhodnotil, že omezením žadatelova práva na informace (tj. neposkytnutím mu dotčené právní analýzy) bude v plném rozsahu ochráněno jeho právo na právní pomoc i právo na rovné postavení před soudem, neboť povinný subjekt bude v takové situaci schopen dosáhnout „utajení“ důvěrných informací, které mu byly advokátní kanceláří poskytnuty.

Druhým kritériem jest kritérium potřebnosti, dle něhož musí povinný subjekt zkoumat, zda existuje jiné řešení, jež by bylo vůči dotčeným základním právům šetrnější. V tomto ohledu povinný subjekt shledal, že žádné jiné řešení, které by bylo k žadatelovým právům ohleduplnější a které by zároveň nepopřelo smysl jejich omezení, neexistuje. Povinný subjekt nemůže

postupovat jinak, než právní analýzu žadateli neposkytnout. V úvahu nepřipadá např. částečné poskytnutí, neboť analýza tvoří kompaktní nedělitelný celek.

Třetím kritériem při provádění testu proporcionality je porovnávání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. V tomto ohledu vzal povinný subjekt zejména v potaz, že právo na právní pomoc je v právním řádu České republiky zajištěno nejenom samotnou Listinou, ale i dalšími instituty, které faktickou realizaci tohoto práva zabezpečují. Takovým institutem je např. povinnost mlčenlivosti advokátů, která je zakotvena v ust. § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“). Pokud by byl povinný subjekt nucen sdělit žadatelům veškeré informace, které v rámci poskytování právní pomoci obdržel, byla by zmíněná povinnost advokátů, ve vztahu k takovým povinným subjektům, zcela nadbytečná. Zákon o advokacii přitom vychází přesně z opačné premisy, tedy že informace „vyměněné“ mezi advokátem a klientem jsou důvěrné a podléhají proto zvláštnímu režimu. V podobném duchu pak přistupuje k právu na právní pomoc i zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), který ve svém ust. § 88 odst. 1 stanoví, že „*provádění odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu mezi obhájcem a obviněným je nepřípustné*“. Jakkoli v souzeném případě nejde o právní pomoc poskytovanou v rámci trestního řízení, ale o právní pomoc poskytovanou v rámci řízení občanskoprávního, nelze nedospět k přesvědčení, že zákonodárce klade na respektování práva na právní pomoc zvláštní důraz.

S právem na právní pomoc je pochopitelně úzce spojeno taktéž právo na rovné postavení před soudem. Je-li totiž jedné ze stran sporu právo na právní pomoc upřeno, zatímco druhé straně nikoli, nemůže pak být logicky nikdy postavení obou stran „rovné“, jak požaduje zákon. Na zajištění práva na právní pomoc lze tedy v určitém smyslu hledět jako na odrazový můstek k zabezpečení férových podmínek při následném soudním procesu.

Při vážení obou (resp. tří) práv zohlednil povinný subjekt taktéž skutečnost, že zatímco u práva na informace připustil ústavodárce zákonné zakotvení jeho limitů (viz čl. 17 odst. 4 Listiny), u práva na právní pomoc a práva na rovné postavení před soudem tak ústavodárce neučinil.

Na základě všech výše uvedených závěrů dospěl povinný subjekt k tomu, že je v tomto případě nutné preferovat právo povinného subjektu na právní pomoc a na rovné postavení před soudem, oproti žadatelovu právu na informace dle zákona o hl. m. Praze. Z tohoto důvodu rozhodl povinný subjekt o odmítnutí žadatelovy žádosti o informace.

Jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, povinný subjekt rozhodl o odmítnutí žadatelovy žádosti na základě Ústavy a Listiny a dále na základě zákona o hl. m. Praze a zákona o přístupu k informacím. Zákon o přístupu k informacím aplikoval povinný subjekt toliko subsidiárně, a to pouze jeho procesní ustanovení.

Poučení

Žadatel je oprávněn podat proti tomuto rozhodnutí odvolání, a to do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. O odvolání je příslušný rozhodnout nadřízený správní orgán, kterým je Ministerstvo vnitra ČR. Odvolání se podává u správního orgánu, který rozhodnutí vydal.

JUDr. Richard Mařík
ředitel odboru
podepsáno elektronicky